

Skrømtet på Tyldalsskogen

Der går om dystre Tyldalsskog
bevart fra gammel tid
såmange mærkelige sagn,
det hører ikke hid
at nævne alle disse, nei
den ting jeg ei formår,
dog et i min erfaring ind
så tydeligen står.

Lidt søndenfor Tyldalen høit
der rager op et fjeld,
det mørkt og dystert er at se
ved dag såvel som kveld,
dog ofte solen stråler kaster
på dets brede kam,
hvor Thor den stærke engang
prøvede Freias fjederkam.

Her kjørte Asathor med sine
bukke frem til slag,
hel ofte gjenlød fjeldet da
af kampens bilde brav,
thi af jotner og af tasser
fjeldet fordum var bebo'd,
nu mellem tause graner
snor sig veien ved dets fot.

Af disse onde ånder her
i denne skumle hei
var en især til skrek for ensom
vandringsmand på vei,
den kasted skrek og frygt i mand-
såvel som kvinde-barm,
og ingen lysted synet af
dens magre knokkelarm.

Ved midnattstid en sommernat
på veien kjørte frem
to damer og to herrer, ja,
der var ei rum til fem,
hvert par sad i en jig forspændt
med hestens rap til trav,
og Per og Ole var de navn
som herrerne sig gav.

Thi frem de kjørte to og to
henad den tause vei,
at noget ondt dem skulde nå
derpå de tænkte ei,
dog mørkt var fjeldet, som af solen
nys var blit forgyldt,
og atmosfæren var med dødens
tunge stilhed fyldt.

Tys! hvad var det? Et rædsomt skrig
der lød fra heien der,
så Per og Ole næsten hopped
ud af sine klær
«The ladies, heaven bless 'em»,
om sin «escort» armen slår,
mens ekko af det fæle skrig
tilbage til dem når.

En skikkelse fra heien raste
frem i hvidt talar,
en rædsom svovelgul stribe den
igjennem skogen skar,
dens øine var som ild, forvist
det var et grufuldt syn,
det hvisled gjennem natten
som et knitrende lyn.

Nu Ole gav sin hest et rap,
det samme gjorde Per,
den onde geist dog hurtigt var
dem kommet ganske nær,
da fyldtes vel med gru
selv de modigste sind,
de damer blev så blege,
å så blege om kind.

Hr. Ole foldet hænderne
en bøn han stille bad,
men dette syntes enda mer
at vække geistens had
nu damerne besvimed rent,
de dåned ganske væk,
mens Per og Ole begge næsten
døde var af skræk.

Dog alt tilsidst en ende har
så blev det også her
og godt og vel det vistnok var
for Ole som for Per,
thi da de kom til Midtskogsbro
og folk fik se igjen
den onde ånd forsvunden var,
man vidste ei hvorhen.

Kjør aldri over Tyldalsskog
i dunkel sommernat,
thi onde ånder lure ind
i skog og hei og krat
Er fjeldet først blit mørkt, det som
fornyligen var forgyldt,
da atmosfæren ofte er
med dødens stilhed fylt.

(M.B.)